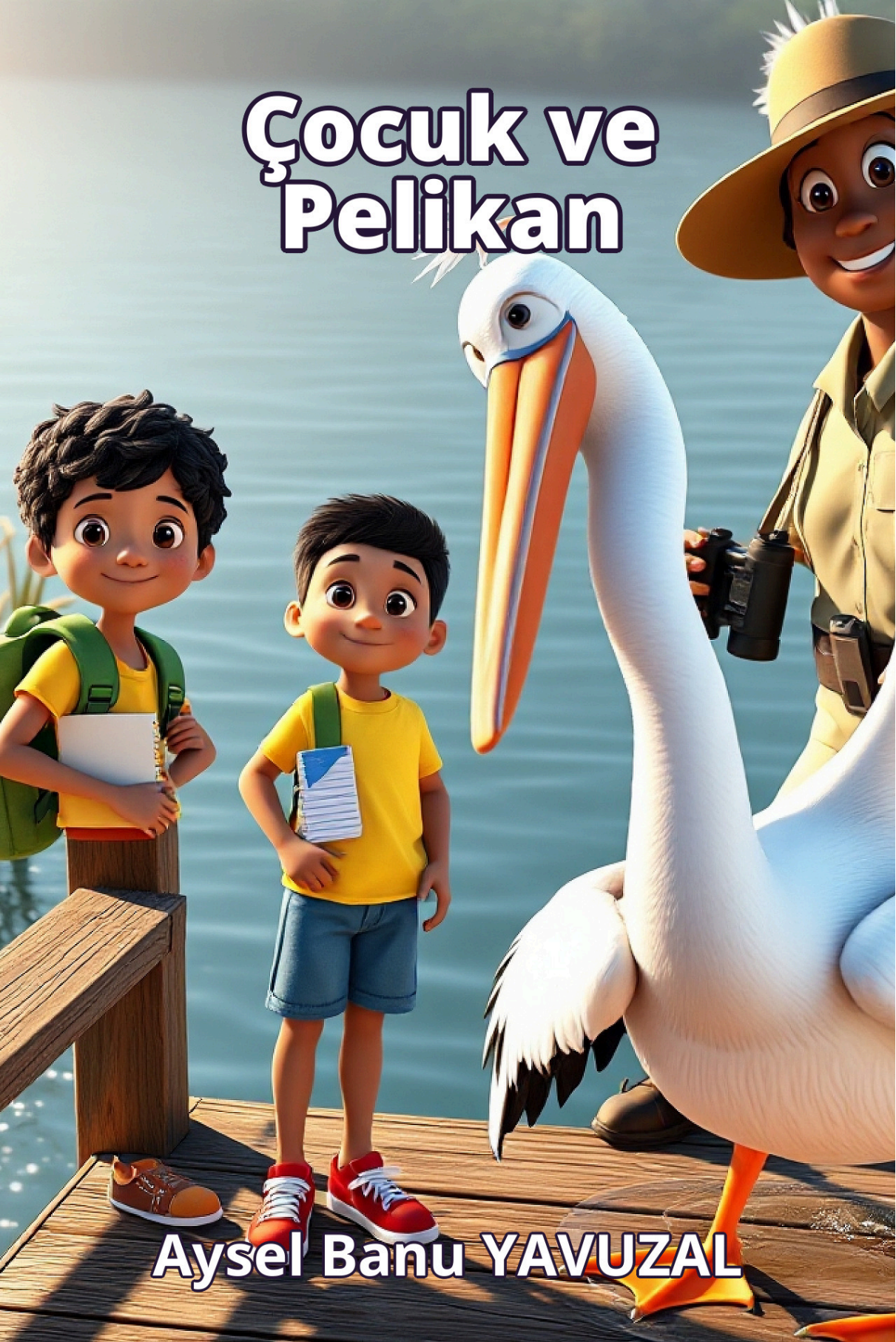

Çocuk ve Pelikan

Aysel Banu YAVUZAL

Çocuk ve Pelikan

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı Sam, yeşil kanvas sırt çantasına bir defter ve bir kalem koydu. Sulak alan rezervini ilk kez ziyaret edecekti. Kırmızı spor ayakkabıları, tabelaları takip ederken çakıl yolda çıtırdadı. Uzun sazlar esintide sallanıyor, kuşlar sudan ötüyordu. Sam heyecanlıydı. Bugün neler görecekti?

Ziyaretçi merkezinde, geniş bir gülümsemeyeyle bir korucu onu karşıladı. Haki yeşili bir üniforma ve güneş şapkası giymişti, boynunda dürbün asılıydı. "Sulak alan rezervine hoş geldin!" dedi. "Ben Korucu Maya. Özel bir şey görmek ister misin?" Sam hevesle başını salladı. Koyu kahverengi gözleri merakla parladı. Keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Korucu Maya, Sam'i ahşap bir seyir terasına götürdü. Aşağıda su güneşin altında pırıldıyordu. Aniden büyük beyaz bir kuş süzülerek geldi ve bir sıçramayla kondu. Uzun turuncu bir gagası ve altında kocaman bir kesesi vardı. "Bu bir pelikan," diye fısıldadı Maya. Sam hayretle baktı. Pelikan hayal ettiğinden daha büyüktü, kanatları ondan daha genişti.

Pelikan paytak paytak suyun kenarına yürüdü ve hareketsiz durup izledi. Sam defterini açtı. "Ne yapıyor?" diye sordu. "Sadece bekle," dedi Maya gülümseyerek. Pelikanın küçük kara gözleri suya odaklanmıştı. Mavi bacak halkası güneş ışığında parladı. Sam nefesini tuttu, gördüğü her şeyi yazmaya hazırды.

Şıp! Pelikan gagasını suya daldırdı. Başını kaldırdığında kese, balık dolu bir ağ gibi iyice gerilmişti. Su kenarlardan süzülüyordu. Sam şaşkınlıkla nefes aldı. "Balıkları topluyor!" diye bağırdı. Maya başını salladı. "Pelikanlar böyle beslenir," diye açıkladı. "Keselerini büyük bir balık ağı gibi kullanırlar." Sam hızla pelikanı defterine çizdi.

Bir an sonra pelikan başını geriye eğdi ve balıkları yuttu. Boğazı komik bir şekilde şişti. Sam güldü. "Çok komik görünüyor!" dedi. Maya gülümsedi. "Pelikanlar nazik devlerdir," dedi. "Sulak alanları birçok başka hayvanla paylaşırlar." Sam, pelikanın turuncu perdeli ayaklarıyla suyu iterek yavaşça kürek çekmesini izledi.

Maya sazlıkları işaret etti. "Yakından bak," dedi. Sam bir kütükte güneşlenen bir kaplumbağa ve suya atlayan bir kurbağa gördü. Yusufçuklar vızıldayarak geçti ve bir balıkçıl heykel gibi hareketsiz durdu. "Sulak alanlar pek çok canlıya yuvadır," dedi Maya. "Tıpkı kalabalık bir mahalle gibidirler." Sam defterine 'sulak alan = hayvan yuvası' yazdı. Kendini gerçek bir kâşif gibi hissetti.

Sam sulak alanların suyu temizlediğini, selleri önlediğini ve kuşlara dinlenecek bir yer verdiğini öğrendi. "Ama sulak alanların yardımımıza ihtiyacı var," dedi Maya. "Kirlilik ve kurutma onlara zarar verebilir." Sam kaşlarını çatı. Pelikanın yuvasını kaybetmesini istemiyordu. "Ne yapabilirim?" diye sordu. Maya bir an düşündü. "Başkalarına burayı öğretebilirsin," diye önerdi.

Sam'in yuvarlak yüzü aydınlandı. "Bir afiş yapabilirim!" dedi. Defterini çıkardı ve planlamaya başladı. Pelikanı balık toplarken çizecek ve sulak alanları korumak hakkında bir mesaj yazacaktı. Maya ona büyük bir kâğıt ve renkli kalemler verdi. "Bu harika bir fikir," dedi. Sam hemen işe koyuldu.

Eve dönünce Sam malzemelerini mutfak masasına yaydı. Pelikanı hatırladığı gibi uzun turuncu gagası ve büyük kesesiyle çizdi. Mavi bir bacak halkası ekledi. Sonra şöyle yazdı: "Pelikanlar keseleriyle balık toplar. Sulak alanlar onların yuvasıdır. Lütfen sulak alanları temiz tutmaya yardım edin!" Afişi sazar ve yusufçuklarla süsledi.

Ertesi gün Sam afişini rezerve getirdi. Korucu Maya onu ziyaretçi merkezine asmasına yardım etti. "Bu, insanlara sulak alanların neden önemli olduğunu öğretecek," dedi. Sam ışıldadı. Afişi pelikanı iş başında gösteriyor ve herkese yaban hayatını korumayı hatırlatıyordu. Ziyaretçiler durup okudu. Küçük bir kız, "Ben de bir pelikan görmek istiyorum!" dedi.

Sam gurur duydu. Çok şey öğrenmiş ve bunu başkalarıyla paylaşmıştı. "Gerçek bir fark yarattın," dedi Maya. "Sulak alanları korumak yaban hayatına fayda sağlar ve pelikanları mutlu ve güvende tutar." Sam suya baktı. Pelikan yine oradaydı, kesesiyle balık topluyordu. Sanki ona başını sallıyordu. Sam el salladı. Sık sık geri geleceğini biliyordu.

O günden sonra Sam genç bir sulak alan koruyucusu oldu. Ne zaman fırsat bulsa, hep defteriyle ziyaret etti. Kaplumbağaların, kurbağaların ve yusufçukların resimlerini çizdi. Hatta başka hayvanlar hakkında daha fazla afiş yaptı. Okuldaki arkadaşları da yardım etmek istedi. Birlikte sulak alanlar hakkında büyük bir sergi hazırladılar. Sam'ın öğretmeni bunun yılın en iyi projesi olduğunu söyledi.

Bir öğleden sonra Sam çizim defteriyle seyir terasında oturdu. Pelikan yaklaştı, beyaz tüyleri güneşte parlıyordu. Sam sessizce çizdi. Kendini sakin ve mutlu hissetti. Sulak alan hayat doluydu ve o da bunun bir parçasıydı. Defterine şöyle yazdı: "Pelikanlar benim arkadaşlarım. Sulak alanlar bizim hazinemiz." Gülümsedi. Dünya harikalarla doluydu.

Sam'in afişı aylarca asılı kaldı. Birçok insan onu okudu ve pelikanlarla sulak alanları öğrendi. Bazı gönüllüler temizlik günlerine katıldı. Sam'in küçük fikri büyük bir şeye dönüşmüştü. Bir çocuğun bile fark yaratabileceğini anladı. Tek ihtiyacın merak ve biraz cesaret. Belki de bir defter ve bir kalem.

Güneş batarken Sam mutlu bir kalple eve yürüdü. Pelikan ona sulak alanların değerli olduğunu öğretmişti. Afişi başkalarına öğretmişti. Sulak alanları korumak yaban hayatına fayda sağlar ve pelikanları mutlu ve güvende tutar. Sam keşfetmeye ve korumaya devam edeceğini biliyordu. Sulak alan rezervine bir sonraki ziyareti için sabırsızlanıyordu.